

MAG IK?

Tim Taveirne

'Mag het iets meer zijn, madam.'

Ik heb mijn moeder zo vaak met instemmende blik die vraag zien beantwoorden, vooral op druiligere woensdagmiddagen, toen de beenhouwerij steevast als tussenstop fungeerde op onze weg van school naar huis. Het mocht altijd iets meer zijn.

Nu, een vijftiental jaar later, heeft de beenhouwer de grootte van zijn witte, plastic potjes aangepast aan de noden van zijn klanten, die altijd net iets meer kregen en op den duur ook meer verlangden.

Terwijl de wereld in een zachte amnesie verzeild raakt door toedoen van enkele kortsluitingen en 'alsmaar groter', 'alsmaar sneller' en 'beter', ... vergeten we het belang van minder en trager.

De tijd heeft zich nooit eerder zo concreet voor de mens afgetekend als op de dag van vandaag. We bewegen ons voort in een projecten minnende cultuur, omringd door vrienden, kennissen, ... die een wel erg leuke baan vinden of misschien zelfs hun droom realiseren. De één houdt een populaire blog bij, de ander bereikt een meer dan gemiddeld aantal volgers op Instagram door de meest indrukwekkende plaatjes te delen.

Met dank aan een filter uiteraard.

We organiseren onze dagen en avonden zorgvuldig: feestjes afschuimen, films bekijken waarvan we vermoeden dat we ze moeten gezien hebben, theaterhuizen platlopen, hier en daar eens een afspraak omtrent een nieuw project, ... Er gebeurt van alles en nog wat tegelijkertijd en natuurlijk willen we niet al te veel missen. Daar valt eigenlijk weinig tegen in te brengen.

We hebben het immers zo geleerd van onze ouders. 'De wereld ligt aan jullie voeten. Ga ervoor!'

Tussen al die successen en overbezette dagen door, klinkt maar heel weinig een ander geluid. Naast de projecten die we afwerken is er tijd voor het beantwoorden van mails, wat heen- en weer getelefoneer met een grootmoeder, enkele kleine kattenbelletjes met verse ideeën voor een alweer volgend project, en misschien – als alles meezit – lezen we eens een boek. Dat laatste kunnen we alvast in twijfel trekken, zo blijkt uit een essay van schrijver Tommy Wieringa, getiteld Doodsdrift:

"Het lezen van romans behoort tot het terrein van de geestelijke duursport. Er is geen andere kunstvorm die meer van het uithoudingsvermogen vergt. Dat is zijn kracht, die hem ook kwetsbaar maakt. De roman bestaat bij de gratie van de lezer die zich wil inspannen om hem te doorgronden. Mogelijk dat er minder en minder mensen te vinden zijn die zich die moeite willen getroosten, geprikkeld als ze worden door tienduizend dingen."

Het geluid van de traagheid, ook het wel het geluid van de middelmaat genoemd, dooft langzamerhand uit – hé, langzamerhand: godzijdank.

Licht rood aangelopen door een gevoel van schaamte en met klamme handen, wist ik niet meteen een antwoord op de vraag van een beloftevolle jonge regisseur tijdens zo een fijne receptie op een niet onbelangrijk filmfestival.

'Wat zijn je volgende projecten?' Die had ik niet zien aankomen. Misschien had ik er op voorhand over moeten nadenken. Ik zei dat er niet veel tijd is voor projecten, door een nogal drukke schoolagenda.

'Ja, ja. Dat begrijp ik. Je hebt het druk.'

Hij liet me achter met een fijnzinnig lachje.

Goed dat ik het druk heb, dacht ik achteraf. Iedereen heeft het altijd druk. Mijn vader heeft drie jobs, mijn moeder werkt elke dag van zeven uur 's morgens tot zes uur 's avonds en wil toch absoluut die drie jaar durende cursus psychologie volgen, een vriend van me kent succes als jonge fotograaf, want zijn foto's prijkten op een gigantische billboard op Times Square en een andere vriend doet het uitstekend als beginnend theoloog.

Ik woon in een stad, terwijl ik erg vaak het platteland mis waar ik als kind opgroeide. Ik schrijf mails, maar ook brieven, omdat dat net iets trager gaat en me een reden geeft om wat meer stil te staan bij de dingen. Ik bekijk films en luister naar muziek – dat verteer ik makkelijker –, en probeer dat af te wisselen met het lezen van boeken. Ik spreek over de projecten die ik afwerk en inplan, maar vergeet te zeggen dat ik ook heel vaak niets doe, en dan gewoon tot middernacht op mijn kamer naar buiten zit te turen.

Ik vraag me af of dat mag.

Het is heus zo slecht allemaal niet, dat is zeker. Een tijdschrift als Flow heeft zijn indrukwekkende verkoopcijfers bijna uitsluitend te danken aan mensen die traagheid of rust willen praktiseren, te midden van hun ellendig drukke levens. Ook de yogacenters kreunen niet onder een ledentekort. En dat er dagelijks koffiehuisjes en breiclubs bijkomen, vertelt evenzeer hoe we met zijn allen op zoek gaan naar een manier om te vertragen, verstillen, ...

Maar het geluid van de traagheid of de middelmaat, lijkt uitsluitend in de marge van de maatschappij te bestaan. Want ja: stilstaan is achteruitgaan, het klinkt bekend.

Het geluid vindt niet zo gauw een weg naar het centrum van de samenleving, omdat zijn stem het zwijgen wordt opgelegd door een grote vriendelijk ogende reus die met schorre stem vraagt: 'Mag het iets meer zijn.'

'Nee, minder is goed.

Bestaan kan iedereen. Er zijn vraagt moed.'

Studium Generale

MEER HIEROVER?

KIES STUDIUM ALS KEUZEVAK!